

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **St. Kynzl, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 1, Havelská 494/31, IČ: 024 69 545, zastoupen Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní se sídlem Liberec, Komenského 87/3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2014, č. j.: 15043/14/5000-14502-706445,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2014, č. j.: 15043/14/5000-14502-706445, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Ing. Jitky Routkové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 1. 2014, č. j. 332970/14/2001-05802-108629 (dále jen „rozhodnutí o registraci“), kterým správce daně registroval žalobce k dani z příjmů jakožto poplatníka daně z příjmů s účinností ke dni oznámení tohoto rozhodnutí a přidělil mu daňové identifikační číslo DIČ: CZ02469545.

Žalobce ke skutkovému stavu v žalobě uvádí, že dne 14. 1. 2014 podal přihlášku k registraci pro právnické osoby na formuláři vzor 255102MFin 5102 – vzor číslo 18 v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). V přihlášce vyznačil, že se registruje k dani z příjmů právnických osob a dále k dani z přidané hodnoty. V pokynech k vyplnění přihlášky k registraci se uvádí, že za přihlášení k registraci k dani z přidané hodnoty se považuje vyjádření ANO v řádku 02 b, vyplnění přihlášky k registraci a samostatné přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty. Proto žalobce po podání přihlášky k registraci pro právnické osoby podal téhož dne na tiskopise formuláře vzor 25 5104 MFin 5104, vzor č. 5, přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty pro plátce. Dne 30. 1. 2014 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o registraci, kterým správce daně žalobce registroval toliko k dani z příjmů.

Žalobce v žalobě namítá, že výrok rozhodnutí o registraci je neurčitý, neboť z něj není zřejmé, k jaké dani je žalobce registrován. Druh daně „daň z příjmů“ neexistuje, neboť musí být specifikováno, zda jde např. o daň z příjmů fyzických osob, právnických osob, zda jsou vybírány formou srážky atd. Tato skutečnost pak ovlivňuje hrazení případných úroků z prodlení (které se nepředepíše, pokud v úhrnu nepřesáhnou částku 200 Kč u jednoho druhu daně). Dle žalobce je přitom irelevantní tvrzení žalovaného, že správce daně rozhodoval na základě podané přihlášky, neboť výrok rozhodnutí musí být sám o sobě dostatečně určitý.

Rozhodnutí o registraci je dále nezákonné, neboť registrovalo žalobce k dani z příjmů s účinností ke dni oznámení rozhodnutí o registraci, tj. ke dni 30. 1. 2014. Žalobce však zahájil svou činnost již dne 20. 12. 2013 a od tohoto data mu vznikaly jak daňově účinné náklady, tak i daňově účinné výnosy. V důsledku znění výroku rozhodnutí o registraci by žalobce od 20. 12. 2013 do 30. 1. 2014 nebyl poplatníkem daně z příjmů právnických osob, náklady a výnosy by neměly v daném období vliv na základ daně, což by v krajním případě vedlo ke skutečnosti, že by žalobce nemohl uplatnit ztrátu spojenou se zahájením činnosti.

Žalobce rovněž považuje výrok rozhodnutí o registraci za neúplný, neboť správce daně v přihlášce žádal, aby ho registroval jak k dani z příjmů právnických osob, tak k dani z přidané hodnoty. Daňový řád nestanoví, že registrační řízení pro jednotlivé druhy daně probíhají samostatně. Naopak je pravidlem, že o jedné přihlášce k registraci je rozhodnuto jedním rozhodnutím, a tento postup je v souladu se základními zásadami správy daní, tedy zásadou rychlosti, hospodárnosti a legitimního očekávání, neboť žalobce očekával, že o jedné přihlášce bude rozhodnuto rychle a včas jedním rozhodnutím. Správce daně sice žalobci dne 24. 1. 2014 zaslal výzvu č. j. 343746/14/2001-05802-108629 (dále jen „výzva ze dne 24. 1. 2014“) k upřesnění jeho přihlášky, ovšem tuto výzvu žalobce považuje za nicotnou, neboť neobsahovala jasný, srozumitelný, přesný a určitý výrok ve smyslu § 261 daňového řádu. Žalobci tedy nebylo zřejmé, jaké doklady má doložit. Správce daně rovněž ve výzvě odkázal na § 6a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), ačkoliv tento zákon (tak, jak ho správce daně ve výroku závazně vymezil) uvedený paragraf neobsahuje. Proti výzvě proto žalobce podal dne 1. 2. 2014 stížnost, kterou správce daně shledal sice částečně důvodnou, ovšem neuvedl, v jaké části a z jakých důvodů; odpověď správce daně na stížnost je proto nepřezkoumatelná. Správce daně vydal dne 14. 4. 2014 novou výzvu č. j. 2462490/14/2001-05802-108629 (dále jen „výzva ze dne 14. 4. 2014“), ovšem i proti této výzvě žalobce podal stížnost.

Žalobce namítá, že správce daně byl dle § 129 odst. 1 daňového řádu povinen ve lhůtě 30 dnů ode dne podání přihlášky vydat rozhodnutí o registraci a tato lhůta nemohla být prodloužena neurčitou výzvou, kterou žalobce považuje za nicotnou. Žalovaný zaměňuje dva právní instituty – dobrovolnou registraci, kdy správce daně registruje subjekt dle jeho žádosti, a registraci ze zákona, kdy se subjekt stává plátcem daně ke dni splnění zákonných podmínek. Žalobce přitom nežádal o registraci dle § 6a zákona o dani z přidané hodnoty, ale oznamoval správci daně datum rozhodné pro povinnou zákonnou registraci. Žalobce se stal ze zákona plátcem daně z přidané hodnoty (uzavřel smlouvu o sdružení s plátcem dle § 6a zákona o dani z přidané hodnoty), ale správce daně mu pro účely placení daně nepřidělil daňové identifikační číslo. Výrok rozhodnutí o registraci je proto nesmyslný a přičí se směrnicí Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice 2006/112“). Hlavním cílem identifikace osob povinných k dani dle čl. 214 směrnice 2006/112 je zajistit řádné fungování systému DPH a přidělení identifikačního čísla pro účely DPH prokazuje daňový status osoby povinné k dani a zjednodušuje kontrolu osob povinných k dani za účelem správného výběru daně. Ze znění tohoto článku vyplývá, že členské státy mají určitý prostor pro uvážení při přijímání opatření k zajištění identifikace osob povinných k dani, ovšem tento prostor není neomezený. Členský stát sice může odmítnout přidělit osobě povinné k dani osobní identifikační číslo, této možnosti však nelze využít bez legitimního důvodu. Dle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie platí, že identifikace podle čl. 214 směrnice 2006/112 je pouze formálním požadavkem, který nemůže zpochybnit nárok na odpočet nebo nárok na osvobození od DPH z titulu, že bylo uskutečněno dodání uvnitř společenství, jestliže jsou naplněny hmotněprávní podmínky, které zakládají tyto nároky.

Pokud ze zákona o dani z přidané hodnoty neplyne povinnost předkládat automaticky k přihlášce k registraci smlouvu o sdružení a uvádět DIČ dalších účastníků sdružení, nelze považovat přihlášku za vadnou, pokud tyto údaje a podklady neobsahuje. Jestliže by zákonodárce měl zájem upravit povinnosti při správě daní, jistě by je uvedl do zákona o dani z přidané hodnoty nebo jiného právního předpisu. Požadavek správce daně na předložení smlouvy o sdružení považuje žalobce za rozporný se zásadou minimalizace zásahů státní správy do osobní sféry daňového subjektu a se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení.

Žalobce závěrem dodává, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že úřední deska neobsahuje žádné údaje, ke kterým má správce daně automatizovaný přístup, a proto je napadené rozhodnutí neurčité a nepřezkoumatelné.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobce obdobné námitky uvedl již v odvolání proti rozhodnutí o registraci, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tvrzené neurčitosti rozhodnutí o registraci dodává, že žalobce v přihlášce k registraci pro právnické osoby zcela jednoznačně uvedl, že chce být zaregistrován pouze k dani z příjmů. Správce daně žalobce proto zaregistroval k dani z příjmů jakožto poplatníka daně z příjmů. Poplatníkem daně z příjmů právnických osob jsou dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), právnické osoby. Neuvedení slovního spojení „právnických osob“ za text „daň z příjmů“ proto nezpůsobuje neurčitost rozhodnutí o registraci. Vzhledem k tomu, že žalobce je právnickou osobou a nebyl registrován jako plátcem daně z příjmů, ale jako poplatník daně z příjmů, je zřejmé, že byl registrován k dani z příjmů právnických osob. Na

této skutečnosti nic nemění ani uváděný odkaz na druhy daně na internetu, ani úprava § 56 odst. 1 a § 149 daňového řádu.

K tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o registraci žalovaný uvádí, že registrační řízení nemá jakýkoliv vliv na vyměřovací řízení a případné uplatnění ztráty spojené se zahájením činnosti. Poplatníkem daně z příjmů právnických osob jsou totiž právnické osoby, a to bez ohledu na účinnost registrace k dani z příjmů právnických osob. Žalovaný dále odkazuje na § 101 odst. 5 daňového řádu, podle jehož věty druhé je vůči příjemci rozhodnutí účinné okamžikem jeho oznámení.

Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce vedle přihlášky k registraci právnické osoby předložil rovněž přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty. O této samostatné přihlášce bylo vedeno samostatné řízení. Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím vydaným ve věci registrace k dani z příjmů právnických osob. K námitce, že výzvu ze dne 24. 1. 2014 je nutno považovat za nicotnou, neboť správce daně odkázal na § 6a zákona o dani z přidané hodnoty, ačkoliv toto ustanovení uvedený zákon neobsahuje (myšleno před novelou zákonem č. 502/2012 Sb.), žalovaný předně připomíná, že sám žalobce jako důvod k registraci uvedl § 6a zákona o dani z přidané hodnoty, a dodává, že nicotnost rozhodnutí nemůže založit pouze skutečnost, že správce daně za text „podle § 6a zákona č. 235/2004 Sb.“ nedodal slovní spojení „ve znění pozdějších předpisů“. Výrok a odůvodnění výzvy ze dne 24. 1. 2014 nejsou ve vzájemném protikladu a je z ní zřejmé, že správce daně požaduje doložení důvodu podané přihlášky k registraci daně z přidané hodnoty. S ohledem na doručení výzvy ze dne 24. 1. 2014 a rozhodnutí o registraci téhož dne (30. 1. 2014) neobstojí ani námitka porušení žalobcova legitimního očekávání.

Správce daně dle žalovaného nezaměňuje zákonnou a dobrovolnou registraci k dani z přidané hodnoty, ale toliko postupoval v registračním řízení v souladu s § 128 odst. 1 daňového řádu, který upravuje postup k odstranění pochybností v registračních údajích. Údaje týkající se sdružení správce daně nemohl ověřit bez součinnosti s žalobcem (tj. bez informace, jakého sdružení se žalobce stal součástí), který však součinnost neposkytl a na výzvy reagoval stížnostmi.

K nejasnosti povinnosti určené rozhodnutím o registraci žalovaný uvádí, že z tiskopisu oznámení o změně registračních údajů a z pokynů pro jeho vyplnění vyplývá, jakou změnu údajů je registrovaný daňový subjekt povinen sdělovat správci daně. Je přitom zřejmé, že na jiné údaje se oznamovací povinnost nevztahuje. Napadené rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání žalobce setrval na své argumentaci obsažené v žalobě. Zdůraznil, že rozhodnutí správce daně obsahuje neurčitý výrok, neboť hovoří pouze o „dani z příjmů“, přestože takováto daň bez dovětku neexistuje. K registraci k dani z přidané hodnoty uvedl, že přihláška k registraci této daně může být podána spolu s přihláškou k dani z příjmů a nemusí o ní být rozhodováno samostatně.

Žalovaný při jednání odkázal na svá předchozí podání. Upřesnil pouze, že již nepožaduje náhradu nákladů řízení.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou neurčitosti výroku rozhodnutí o registraci a tuto námitku shledal důvodnou.

Výroková část je jednou ze základních (a v podstatě nejdůležitějších) částí rozhodnutí správního orgánu. Jak uvedla judikatura, výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální a nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63). Výrokem rozhodnutí je tak třeba rozumět vlastní autoritativní a závazné řešení otázky, která je předmětem správního řízení. Představuje tu část rozhodnutí, ve které správní orgán vyjádří, jakým způsobem v projednávané věci, jež byla předmětem řízení, rozhodl. Výrok musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť tato část rozhodnutí je závazná, schopná právní moci a vykonatelná (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. 30 Ca 394/99). Totožně pak Ústavní soud ve vztahu k výroku rozhodnutí správce daně (byť podle zákona o správě daní a poplatků) uvedl, že výrok rozhodnutí obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení, kdy v této části rozhodnutí ukládá správce daně povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo je autoritativně deklaruje. Výrok proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný (viz nález sp. zn. II. ÚS 583/03 ze dne 21. 7. 2004 (N 103/34 SbNU 91)).

Dle správního spisu žalobce podal dne 14. 1. 2014 přihlášku k registraci pro právnické osoby, kde v oddíle 02 v písm. a) a b) uvedl ANO, tedy podal přihlášku k dani z příjmů právnických osob a k dani z přidané hodnoty. Na základě této přihlášky správce daně vydal ve třicetidenní lhůtě rozhodnutí o registraci s následujícím výrokem: „*shora uvedený správce daně rozhodl podle § 129 odst. 1 a § 130 (...) daňového řádu tak, že daňový subjekt St. Kynzl, spol. s r. o. (...) registruje k dani z příjmů jakožto poplatníka daně z příjmů s účinností ke dni oznámení tohoto rozhodnutí a přiděluje daňovému subjektu následující daňové identifikační číslo (...)*“. Takováto formulace však dle soudu, s ohledem na shora vyřčené náležitosti výroku rozhodnutí, neobstojí.

Z výroku rozhodnutí správce daně totiž není nikterak dovoditelné, k jaké konkrétní dani byl žalobce registrován, a uvedené nelze dovodit ani z odůvodnění vydaných rozhodnutí. Dotčené rozhodnutí správce daně obsahuje pouze odkazy na ustanovení daňového řádu, aniž by bylo uvedeno, dle jakého ustanovení zákona o dani z příjmů správce daně registraci provedl (uvedené by jednoznačně potvrdilo, že se jedná o daň z příjmů právnických osob). Toto pochybení nikterak nenapravil ani žalovaný, který vstříc vzneseným námitkám pouze vyřkl, že fakt, že se jedná o registraci k dani z příjmů právnických osob, lze dovodit z podané přihlášky k registraci. Za této situace však dle soudu žalovanému nic nebránilo, aby výrok rozhodnutí správce daně změnil tak, aby byl jednoznačný a nevzbuzoval jakékoli pochybnosti (obzvláště tehdy, pokud sám žalobce tuto neurčitost namítl a vyjádřil pochybnost o jednoznačnosti výroku). Soud nikterak nepopírá, že žalobce byl skutečně registrován k dani z příjmů právnických osob, pro správní rozhodnutí je však důležité, aby jeho výrok byl po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý tak, aby mohl být závazný a vykonatelný a nevzbuzoval interpretační obtíže. A uvedené v dané věci nenastalo, protože soud musel přistoupit k derogaci napadeného rozhodnutí.

K dalším námitkám žalobce soud uvádí následující.

Soud neshledal důvodnou námitku, podle níž je rozhodnutí o registraci nezákonné, neboť správce daně žalobce registroval až ke dni oznámení rozhodnutí o registraci. Soud předně zdůrazňuje, že dle § 101 odst. 5 daňového řádu je vůči příjemci rozhodnutí účinné okamžikem jeho oznámení. Tato skutečnost nemá vliv na vyměření daně a případné uplatnění ztráty spojené se zahájením činnosti, neboť je nutné rozlišovat mezi registračním řízením a nalézacím řízením. Dle § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů jsou předmětem daně „*příjmy (výnosy) z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem (...), není-li dále stanoveno jinak*“. Základem daně je podle § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů „*rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období, upravený podle následujících odstavců*“. Z výše uvedeného je zřejmé, že úprava registrační povinnosti poplatníků daně z příjmů právnických osob v § 39a zákona o daních z příjmů a registračního řízení dle § 125 a násl. daňového řádu nemá vliv na vyměrovací řízení. Správce daně tedy při vydání rozhodnutí o registraci postupoval v souladu se zákonem (rozhodl ve třicetidenní lhůtě stanovené v § 129 odst. 1 daňového řádu a respektoval § 101 odst. 5 daňového řádu) a jeho rozhodnutí se zároveň nedotklo žalobcovy možnosti uplatnit náklady vynaložené v souvislosti se zahájením jeho činnosti. Navíc soud připomíná, že možnost, resp. povinnost podat daňové přiznání k dani z příjmů za rok 2013 nebyla postupem správce daně žalobci znemožněna, když lhůta k jeho podání končí koncem třetího měsíce po uplynutí zdaňovacího období.

Dále žalobce namítal neúplnost rozhodnutí o registraci, neboť jím správce daně žalobce neregistroval k dani z přidané hodnoty. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 14. 1. 2014 podal přihlášku k registraci pro právnické osoby, kde v oddíle 02 v písm. a) a b) uvedl ANO, tedy podal přihlášku k dani z příjmů právnických osob a k dani z přidané hodnoty. Zároveň dle pokynů uvedených na formuláři přihlášky podal téhož dne samostatnou přihlášku k dani z přidané hodnoty, kde v oddíle 06 uvedl jako důvod registrace § 6a zákona o dani z přidané hodnoty. Vzhledem k tomu, že žalobce byl z pohledu správce daně novým a neznámým daňovým subjektem, vznikly správci daně pochybnosti o správnosti a úplnosti registračních údajů. Proto správce daně postupoval dle § 128 daňového řádu a dne 24. 1. 2014 vydal výzvu, v níž vyzval žalobce, aby „*ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy doložil potřebné doklady, ze kterých bude patrné, že výše uvedená společnost bude registrovaná k dani z přidané hodnoty podle § 6a (...) zákona o dani z přidané hodnoty*“. Žalobce na tuto výzvu nereagoval a ničím neprokázal svá tvrzení uvedená v přihlášce k dani z přidané hodnoty. Dne 14. 2. 2014 podal žalobce stížnost na postup správce daně dle § 261 daňového řádu, jehož obsahem byl i podnět na prohlášení nicotnosti této výzvy. Stížnost a podnět na prohlášení nicotnosti byly předmětem samostatných řízení. Dne 14. 4. 2014 správce daně vydal novou výzvu, kde zpřesnil, že vyzývá žalobce k prokázání tvrzení uvedených v přihlášce k dani z přidané hodnoty na řádcích 05 a 06 a k předložení důkazních prostředků (zejména smlouvy o sdružení).

K této žalobní námitce soud vyzdvihuje, že nyní projednávanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí, kterým byl registrován k dani z příjmů, aniž by v tomto rozhodnutí byla pravomocně řešena otázka registrace k dani z přidané hodnoty, a proto se námitkami směřujícími proti (ne)registraci k dani z přidané hodnoty nemůže v tomto řízení zabývat, neboť je vázán obsahem napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost (a okrajem) však soud dodává, že neobstojí žalobní námitka, podle níž požadavek správce daně na předložení smlouvy o sdružení je v rozporu se zásadou minimalizace zásahů státní správy do osobní sféry daňového subjektu; správce daně svoji výzvu ze dne 24. 1. 2014 opřel o § 128 daňového řádu a uvedl, z jakého důvodu mu vznikly pochybnosti o správnosti a úplnosti registračních údajů. Postupoval tedy zcela v souladu s daňovým řádem a jeho postupu nelze nic vytknout. Z výzvy ze dne 24. 1. 2014 rovněž vyplývá, která tvrzení správce daně požadoval doložit (§ 6a zákona o dani z přidané hodnoty), a tuto výzvu zcela jistě nelze označit za nicotnou. Soud k této otázce odkazuje na vyčerpávající argumentaci žalovaného obsaženou jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyrozměnění podatele o odložení podnětu na prohlášení nicotnosti rozhodnutí ze dne 7. 5. 2014. Pouze pro úplnost soud dodává, že nicotnost této výzvy v žádném případě nezakládá skutečnost, že správce daně neuvedl za text „*zákona č. 235/2004 Sb., zákon o dani z přidané hodnoty*“ dodatek „*ve znění pozdějších předpisů*“, ačkoliv tento zákon ve svém původním znění § 6a neobsahoval. Správce daně sice vydal novou výzvu dne 14. 4. 2014, v níž výzvu ze dne 24. 1. 2014 shledal neurčitou, ovšem ani tato skutečnost nemůže založit nicotnost výzvy ze dne 24. 1. 2014, neboť její výrok a odůvodnění nejsou ve vzájemném rozporu a je z ní patrné, co správce daně požaduje. Vzhledem k tomu, že žalobce ani po opětovných výzvách neposkytl nezbytnou součinnost, registrační řízení k dani z přidané hodnoty nebylo ukončeno a rozhodnutí o registraci nemohlo obsahovat výrok vztahující se k registraci k dani z přidané hodnoty. Žalobci rovněž nemohlo vzniknout jakékoliv očekávání (natož legitimní), že o jeho přihláškách bude rozhodnuto jedním rozhodnutím, neboť výzva k dodání potřebných dokladů mu byla doručena dne 30. 1. 2014, tedy tentýž den jako rozhodnutí o registraci.

Stejně tak neobstojí námitka, že žalovaný zaměňuje zákonnou a dobrovolnou registraci k dani z přidané hodnoty, neboť v souladu s § 128 daňového řádu toliko žádal o předložení podkladů vztahujících se k důvodu registrace k dani z přidané hodnoty a k rozhodnému dni pro povinnost zákonné registrace. Vzhledem k tomu, že žalobce neposkytl nezbytnou součinnost, správce daně mu nemohl přidělit daňové identifikační číslo. S ohledem na právě uvedené je pak argumentace směrnicí 2006/112 irelevantní.

Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně reagoval na odvolací námitku týkající se rozsahu oznamovací povinnosti registrovaných daňových subjektů. Soud na tomto místě odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vysvětlil, že oznamovací povinnost se netýká změn, k nimž má správce daně automatizovaný přístup v souladu se zákonem č. 111/2009 Sb., o základních registrech, a odkázal na formulář Ministerstva financí „Oznámení o změně registračních údajů“. Ve správním spise je rovněž založen výtisk textu úřední desky správce daně obsahující seznam údajů, na které se nevztahuje oznamovací povinnost, a z něhož je patrné, že správce daně respektoval § 127 odst. 4 daňového řádu.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce. Žalobce byl v této věci zastoupen daňovou poradkyní vykonávající daňové poradenství (§ 35

odst. 2 s. ř. s.) a má tedy právo na náhradu nákladů řízení za toto zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Jeho náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady za zastoupení za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a účast při jednání) a 3 režijní paušály po 300,- Kč, celkem tedy 10.200,- Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Dále byla jako součást odměny zástupkyně žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 2 142 Kč podle vyhlášky č. 110/2004 Sb. a zákona č. 237/2004 Sb., neboť zástupkyně žalobce je podle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15.342,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. 12. 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.